

Svítání rozředilo tmu jako smetana ranní kávu. Ozvalo se nesmělé pípnutí a po tomto pokynu tajuplného dirigenta se rozezpívali kosi v zahradách. Inženýr Kalina se však jen obrátil na druhý bok a usmál se. Teprve když se asi po půlhodině přidali vrabčáci se svou veselou notou, vstal rázně z postele a protáhl se.

Kosi zmlkli a rozletěli se za obživou, dovádění vrabců, ke kterým se přidali další opeřenci, na chvíli přerušilo zavržení branky. Dřímající ulicí se vydal štíhlý, dobře vypadající šedesátník na svou každodenní běžeckou trasu. Notně prošedivělé, ale pečlivě udržované vlasy se mu vlnily ležerně nad čelem, nohy obuté do kvalitních sportovních bot lehce našlapovaly na dláždění chodníku v pravidelném nacvičeném rytmu.

Jako vždy proběhl Kalina nejprve dvěma uličkami rodinných domků s pěknými předzahrádkami, potom zatočil na stezku mezi poli. Lemovaly ji pruhy trávy a lučních květin, všechny ty čekanky, silenky, svlačce a bodláky ale zatím neukazovaly své květy v plné kráse, čekaly na slunce. Po několika desítkách metrů se běžec zamračil a otočil hlavu doleva. Na pravé straně ho dráždilo zapáchající zaplevelené pole odkvetlé řepky. Potěšil se tedy pohledem na zlátnoucí vousaté klasy obilí, vzorné pole sem tam ozdobené červenými hlavičkami vlčích máků. Byl rád, že je to ječmen, táta sladu, tedy dobrá komodita. Naštěstí po chvíli zůstala řepka za ním a on se mohl pokochat krásnou letní krajinou. Na modrém nebi pluly narůžovělé mráčky, neviditelní skřivani jásalí spolu s ním.

Stezka se vracela do městečka a Kalina nyní klusal podél dlouhé cihlové zdi, na které byly ocelovými lanky připevněny bannery s vytištěnými logy snad všech světových značek automobilů. Měl tu zeď rád, proto si ji nechával na konec pravidelného tréninku. Málokdy běžel obráceně.

* * *

Chatrné dveře lokálu se rozrazily a dovnitř vpadl mladý muž. Ihned spěchal za roh ke stolu štamgastů. Restaurace U zlatého medvěda byla vlastně omšelá pivnice. Nacházela se na kraji městečka v původní zástavbě. Už mnoho let potřebovala důkladnou opravu, ale její nový majitel se k tomu z různých důvodů ještě nedostal. Byla omšelá zvenku i zevnitř a aby alespoň trochu splňovala název, seděl na pípě umolousaný žlutý plyšový medvídek. Jenže každý podnik dělají lidé a ti, co sem chodili na pivo, s tím neměli žádný problém. V klidu balancovali na rozklížených židlích a ke štěstí jim nic nechybělo. Občas hodil někdo do placu balíček slaných tyčinek, jedinou zdejší specialitu, nebo přinesl z domova krabičku s nakrájenou klobásou a sklenici okurek. Probíhaly tu vášnivé politické debaty a sportovní analýzy, někdy společně luštili kvízy, drbali sousedy, bylo jim spolu dobře a říkali tomu skupinová terapie.

„Mám novinky!“ vydechl příchozí a šest lidí sedících u stolu se k němu otočilo.

„Moment,“ řekl autoritativním hlasem vysoký muž v montérkách a houkl směrem k výčepu, „Pěťo, tajtrlíky!“

Mladý muž si mezi tím přitáhl židli od vedlejšího stolu a netrpělivě na ní poposedával. Za chvíli se přiloudal výčepní s tužkou za uchem a přinášel tácek s kalíšky po okraj naplněnými tekutinou různých barev.

„Tak tady je to, pánové a dámy!“ zazpíval obřadně a rozdával je po stole.

Dlouhán Lojza s rukama věčně od šmíru, protože provozoval malou autodílnu a pneuservis, sáhl po světlém likéru, počkal, až si vezmou ostatní, včetně obsluhy a pronesl připítek:

„Tak na to, že zas budeme v novinách!“

Přikývli a jeho soused se zeleným nápojem mezi palcem a ukazováčkem v mohutné tlapě dodal:

„Ať je mu zem lehká!“

Kopnul tekutinu do sebe a zašklebil se.

Dobře udržovaná paní středního věku s ofinou na něho fascinovaně zírala, jediná ucucávala z pivní sklenice střík, protože byla „v rysu“.

„Teda Karle,“ kroutila hlavou, „pokaždý čekám, že spolkneš i to sklo kolem tý zelený.“

Karel, velký chlap v overalu s logem přepravní společnosti, se ušklíbnul a znechuceně odpověděl:

„Kláro, to je jen exoskelet.“

„Jak dlouho ses učil to slovo?“ rozesmála se Klára a s ní celý stůl.

Lojza zasáhl:

„Nechte těch kravin! A ty, Stando, povídej!“

Zmlkli a upřeli oči na nervózního mladíka. Ten docucal béžovku, jak likéru vtipně s oblibou říkal.

„Ten mrtvej je ředitel banky z Hlavní. Někdo ho ráno praštil do hlavy u toho velkého autoservisu a půjčovny. A říká se...“ ztlumil hlas, „že jsou v tom nějaký čachry machry s velkejma penězma!“

Hospodský mávnul utěrkou, zastrčil ji za zástěru a vrátil se k pípě.

Klára se koukla na svou kamarádku Danu vedle sebe a obě protáhly:

„Hmmm.“

„Říká se, říká se,“ kroutil hlavou Jěňa, kulatý muž s pleší a mohutným knírem, trenér místní fotbalové staré gardy, „kdo to říká?“

„Kdo to říká?“ přidali se Lojza s Karlem.

„No, do banky naklusali maníci a odnesli bedny s papírama, viděl je můj šéf z redakce. Jenže prej: embargo na informace.“

Všichni vstřebávali novou myšlenku, napili se piva. Jediný, kdo ještě nepromluvil, byl postarší pán s dlouhým plnovousem. Zamyšleně se díval na prázdného panáka s červenou stopou griotky a pak se věnoval zase svému tabletu.

„Nelušti furt Gudlaku, dějou se tu věci!“ drbnul do něho Karel a vousáč poslechl. Na svou přezdívku byl celkem pyšný, protože když se člověk jmenuje Jiljí, klidně je i Gudlakem.

Rozvinula se vášnivá debata.

Klára popadla svůj chytrý telefon napěchovaný aplikacemi a dala se do hledání. Stačilo položit pár správných otázek a mohla všechny informovat.

„Tak prosimvás!“ zajistila si nejdřív pozornost všech vyškoleným hlasem lektorky cvičení.

„Banka na Hlavní, bla bla bla, půjčky, úvěry, hypotéky a tak dále. Tady, kontakty, vedení, a hele, ředitel! Jmenuje se, pardon, jmenoval se Vlastislav Kalina, inženýr. Fotka. Jejej, to byl fešák!“

„Ukaž!“ brala ji telefon z ruky Dana, „já ho viděla! Nedávno u mě platil nákup. Zaujal mě, protože byl zdvořilej a galantní.“

„Copak si kupoval?“ zašklebil se Karel.

„Mlíko do kafe a papírový kapesníčky, abys věděl!“

„Ředitel si kupoval mlíko osobně? Neměl by na to mít lidi?“

„Povídal něco o nějaký nečekaný návštěvě. Bylo to večer.“

„A pili culifindu s mlíkem, jo? Blbost!“

Klára přispěchala na pomoc:

„To mohlo být do napěňovače. Určitě si dělal kafe z kávovaru.“

Lojza vyprsknul smíchy:

„Napěňovač, to zní hrozně! Pét'o, tajtrlíky!“

Proběhlo další kolo likérů a pak si Karel olízl rty a učinil prohlášení:

„To bude mord z vilnosti, přátelé, seladón, co obluje ženský. A pak někdo žárlivej: pic!“

„A houby,“ oponoval Lojza, „prachy! Čachry machry, přerostlo mu to přes hlavu a mafie ho sejmula!“

„Vilnost! Smilstvo!“

„Prachy! Jak jde o miliony, je to velký pokušení. A bůhví, s kým se zapletl.“

Standa zasáhl s mladickým zápalem:

„To je viktimizace oběti, nepřípustné!“

Klára s Danou na sebe koukly a pokrčily rameny. Nové slovo.

„Pan inženýr Kalina byl sympatický pán a jeho banka věnovala na sport nemalou částku,“ ozval se znenadání trenér Jéňa a kopnul do sebe ferneta.

Chvilku bylo ticho. Gudlak zvedl hlavu od tabletu a tiše řekl:

„Koupil tu velkou vilu na kopečku kousek od bejvalýho vrakoviště. Co je tam teď servis a půjčovna aut.“

„Jak to víš?“ mračil se Karel.

„Internet. Tam je všechno, když umíš hledat. Proto kupoval mlíko u Dany, měl to blízko.“

„Počkej!“ zvolal Standa a sápal se po tabletu. „Něco mě napadlo!“

Ponořil se do stránek a horlivě listoval.

„Mám to!“ zaradoval se po chvíli. „Poslouchejte! Našel jsem v archivu našeho místního zpravodaje rozhovor s inženýrem Kalinou, když převzal vedení banky. Vrátil se do svého rodiště!“

„No a?“ utnula ho Dana, „co je na tom?“

Standa na ni udiveně pohlédl a vydechl:

„Vlastně nic.“

Karel ho poklepal po rameni a utěšoval ho.

„Třeba jo, Stando. Třeba na to přijdeš, co se stalo.“

„Jakože vypátrá vraha, jo?“ chechtal se Lojza.

„Proč ne? Je šikovnej a má tým!“

„Jakej tým?“

„Nás!“

Standa potřásl hlavou.

„Jak bych mohl. Ani pořádně nevíme, co se stalo. Policie má metody, možnosti, laboratoře, pravomoci. My nesmíme nic, šťourání v soukromí je trestný čin.“

„Pche! Drby jsou věc veřejná a nesmrtelná!“ ozvala se Dana a kontrolovala své nehty čerstvě ošetřené v salónu.

„Ale Stando, ty jsi novinář, můžeš se vyptávat, sbírat informace, dávat si dvě a dvě dohromady!“ Karel se nevzdával.

„Novinář!“ vyprsknul Lojza. Napil se piva a pokračoval:

„Ta provinční rubrika o odvozu odpadků a tancovačkách pro důchodce nejsou žádný noviny!“

„Nepodceňuj sílu tisku, ať je jakkoliv regionální!“ káral ho Jéňa.

„Pardon, ještě vlastně sportovní výsledky. Horní s dolníma dva dva.“

Karel se nedal. Vstal ze židle a chystal se promluvit. Nejdřív ale dloubnul Standu do žeber, ten pochopil a zvolal:

„Pěťo, tajtrlíky!“

„To budeme dneska zlinkovaný,“ zašeptala Dana Kláře do ucha, uhladila vlasy pevně sčesané do dlouhého culíku a napjatě čekala, co bude. Klára gestem naznačila výčepnímu, že tohle kolo si dá také a potom kývla na Lojzu, aby sklapnul. Mohla si to dovolit, byl její manžel a měl u ní vroubek. Zakroutil očima a ona se na něho mile usmála.

Chopili se barevných štamprlí a Karel konečně promluvil.

„Přátelé, dostalo se nám vzácné příležitosti, abychom konečně zúročili nekonečné hodiny našich debat a školení a rozluštili záhadu. Já vím, policie má to všechno, co Standa říkal, ale my máme hlavy a v nich mozek. Máme taky oproti nim větší důvěru lidí, známe to tady a jsme skvělejší tým.“

Ozval se potlesk. Horlivě kývali na souhlas, tedy většinou. Lojza se jen jedním koutkem uculil, když se mu vybavila minulá nekonečná přednáška a následující vášnivá diskuze na téma Higgsův boson, tedy částice vytvořená kvantovým polem, která se nakonec stejně rozpadne. Pili tehdy mocně rum, vymysleli patrně převratné teorie a jemu se pak málem rozpadla palice.

„A já se tedy vsadím,“ Karel důležitě vztyčil ukazovák, „ano, vsadím, že Standa s naší pomocí bude mít výsledek dřív, než oni!“

„No počkej,“ protestoval Standa, „to přece nemůžeme! Koledujeme si o průšvih!“

„Proč? Shromažďuješ přece materiál o rodákovi z našeho města! Kvůli nekrologu!“

„Aha.“

„Anebo materiál pro svou novou detektivku. Ten poslední kousek v časáku byl dobřej!“

„Četl jsi to?“

Standa zrůžověl rozpaky. A Karel se vůbec nezastyděl, když přitakal a nebyla to pravda. Věděl to jen z doslechu. Ale účel světlí prostředky a on chtěl konečně vrhnout kostky.

„Tedy?“ zeptal se obrádně.

„Počkej, počkej,“ zarazil ho Jéňa, „s kým a o co se chceš vsadit?“

„Ale to se tak říká, ne? Nemůžu se vsadit s váma, protože to pak může někdo sabotovat. A jde nám přece o stejnou věc, ne?“

„To je pak ale sázka na prd,“ krčil trenér mohutnými rameny, ale zas tak mu to moc nevadilo.

„Je fakt, že ten pocit, že tady jen tak někdo někoho zamorduje, je taky na prd,“ otrásla se Dana a Klára souhlasila.

„Jasně, ženský, to je pravda!“

A tak došlo na čtvrtý tácek a potom si začali rozdělovat úkoly.

* * *

I druhý den městečko žilo neobvyklou událostí. Sousedé debatovali na chodníku, v jídelně nad talíři, horečně prohledávali zprávy na internetu, obezřetně se rozhlíželi a nechtěli pouštět děti ven. Všichni si přáli, aby policie pachatele rychle dopadla a byl konečně zase klid. Obloha se zatáhla šedými mraky, které nenesou vláhu, ale způsobují podráždění a nevrlost. Bylo dusno, napětí bylo přímo hmatatelné.

V lokálu U zlatého medvěda se v podvečer opět sešla partička nadšenců, kteří nehodlali jen tak sedět a čekat. Standa se důležitě usadil v čele stolu a položil před sebe černý notes. Rozhlédl se po kamarádech a spokojeně konstatoval, že jsou všichni, dokonce přibyl Danin manžel, ajťák Tom. To se může hodit.

Než mohl cokoli říci, Klára rázně zatleskala a pronikavým hlasem vyzvala hlučící skupinu:

„Tak prosimvás! Dávejte pozor!“

A pak vlídně pokynula Standovi:

„Máš slovo, veliteli.“

„Děkuji,“ zareagoval pohotově mladý redaktor a odkašlal si, aby se zbavil nervozity.

„Takže: rád bych si vás teď poslechl jednoho po druhém, budeme shromažďovat fakta a snažit se v tom najít nějakou logiku. Ještě bych rád upozornil, že tohle není hra a uvědomte si, že pracujeme s lidskou tragédií. Ten pán někomu chybí, tohle prostě tomu hajzlovi nesmí projít!“

Vysloužil si potlesk, ale zamával rukama a ztišil hlas:

„Já jsem o tom celou noc přemejšlel a nemám dobřej pocit. Bereme to jako hru, ale tak to asi není. Jenže pokud najdeme něco, co pomůže, rád s tím poběžím osobně k policajtům.“

Nikdo nepromluvil, docházelo jim, že nejsou v seriálu, ale v realitě. Ale Standa měl pravdu.

Neměli by dopustit, aby se tady rozmohlo zlo. Byli tu skoro sami, jen u pípy postávali dva stáli konzumenti, takže mohli v klidu debatovat. I tak Karel tlumil hlas, když začal:

„Máš pravdu, Stando, není to legrace. Má někdo něco aktuálního? Ne? No podle zpráv na internetu to nevypadá, že by někoho chytili. Nikde nic nového nepsali a bulvár akorát spekuluje. To jsou obecná fakta, tedy opakuju, máme je z veřejně dostupných zdrojů...“

„Jedna známá, co dělá v kanceláři asistentku, se koukla do databáze ve firmě, kdy má šéf narozeniny, jenže na ní vltli z oddělení GDPR a vyhodili ji z práce!“ vpadla mu do řeči Dana.

Její manžel zabručel:

„Každý za sebou zanechá stopu, jde to dohledat. Co čekala?“

„Právě proto dbám, abychom měli legální zdroje,“ ujistil ho Standa, „inženýr Kalina převzal vedení banky před pár lety a koupil tady vilku. Neměl rodinu, neví se nic o nějaké přítelkyni, nebo tak. A proto zkusíme najít někoho z dětství, s kým se mohl spojit, sejít, prostě něco se o něm dozvědět z vyprávění.“

Pokynul Gudlakovi.

„Jo. Tak teda našel jsem na stránkách základky Karla Havlíčka, dříve Karla Marxe, absolventy devátých tříd. Měli totiž výročí a vypracovali stránky pro pamětníky. Kalina tady dochodil devítku. Zkoušel jsem pak střední školy všude v okolí, ale nic. Tak jsem spolužáky a učitele rozposlal dál, jestli někdo někoho nezná. Mimochodem Kalinovi bylo pětadesát, asi byl v dobré kondici. Podle fotky teda vypadal na míň.“

Standa si udělal několik poznámek a rozhlédl se.

„Nu?“

Klára se přihlásila o slovo.

„Já do tý školy taky chodila, a tak znám některý učitele. Jak mi Gudlak psal, že je to ona, zaskočila jsem do důchodáku. Vedu tam lekce rehabilitačního cvičení a žije tam pani učitelka Vránová. Teda řeknu vám, bývala to metrnice matika fyzika, ale vidět ji se žlutou pastelkou, jak vybarvuje kuřátko, až mě to dojalo. Ale opravdu, trochu si vzpomněla!“

„Po takový době?“ divil se Lojza, „je to padesát let!“

„Bylo to její první třídnictví. A oni prý byli syčáci, ale měla je ráda. Kalinu si vybavila. Chytrý chlapec, ale zakřiknutý a neprůbojný. Měl starší rodiče a přísný režim. Na konci devítky byl trochu problém s partičkou, co chodila kouřit na nějaké tajné místo, sprádali tam plány na lotroviny. A Kalina se s nimi nějak nepohodl, snad ho měli šikanovat, či co. Ale tehdy se to tak nebralo.“

„Pche, klukovský pošťuchování. No a co?“ usklíbl se zase Lojza. Ale Karel do něho strčil:

„Ale taková křivda z dětství přece...“

„Ale to by snad vraždil Kalina, ne?“

Klára pokračovala: „Vránová si matně vybavila ty spolužáky a jejich kápo měl být nějaký Holubička, nebo Hnízdečko... teď jsem citovala.“

„Mohl by to být to Hrdlička,“ vysvětlil Gudlak, „v seznamu absolventů z ročenky je Hrdlička.“

„Poslali mi ten seznam taky,“ vložila se do toho Dana. „Jména holek mi nic neřekla, bodejť, vdaly se. Ale něco mi říkalo jméno Pavel Krutina, dnes pětadesát, toho znám. Bydlí kousek od nás. Má domeček, zahrádku, ale moc tomu nedá. Sedí na lavičce, pokuřuje. Asi by stálo za to s ním promluvit.“

Jéňa si rychle přisadil, už už se chtěl také zapojit.

„Já se taky koukal do toho seznamu devátáků, jestli nemám někoho mezi veteránama, tak nákej Koula, ale ten měl předloni infarkt a taky funus. A Richtř, ten hrál tuhle proti nám, je ze sousední vsi. Nevím teda, jak nám to pomůže, potřebujeme někoho ze současnosti, ne?“

„Dobrá práce,“ řekl uznale Standa a stále čmáral do notesu, „třeba se s někým po návratu potkal a začali se přátelit.“

„Tak už můžu taky?“ zavrčel netrpělivě Lojza.

„Jasně, povídej!“ vyzval ho šéfdetektiv horlivě a gestem umlčel Kláru, která chtěla cosi namítnout.

„No konečně. Tak já jsem si ráno popovídal s jedním mechanikem z té půjčovny za zdí, oni tam mají, nebo dokážou sehnat díly snad na všechny auta. Stojí tam fakt prďácký žihadla, co si můžeš vyzkoušet. Ale teď hádejte: komu to tam patří?“

„Kalinovi?“ pravil mnohohlasý sbor.

„Jo! A tak mi neříkejte, že v tom nejsou prachy a auťáky!“

Standa uznale hvízdal a ve svém notesu načmáral velký vykřičník.

„Je tam někdo, kdo něco pamatuje?“ ptal se.

„To jsem taky nenápadně zjistil. Mají tam takovýho dědka na všechno, je tam prý snad odjakživa. Pamatuje ještě starou ohradu, když tam kluci pravovali motorky a čutali do meruny. Tak by bylo možná dobrý s ním promluvit. Ten podnik má asi zajímavou historii.“

„Kde ho najdeme?“

„Každý den vysedává v Cihláku, nějaký Hradílek, velkej dědek s holí.“

„Tak tam zaskočíme, ne? Jde někdo s námi?“

„Asi by bylo nápadný, kdybychom se tam nahrnuli, ne?“ podotkl Karel.

„Tak jo. Lojzo, jdeme.“

Standa zaklapnul notes a zvedl se.

„Kluci, já doběhnu domu pro klobásu, ať se nám pak dobře pátrá!“ zvolala Dana a spěchala ke dveřím.

Tom listoval ukazovákem po „mastném skle“, ani nezvedl oči.

Karel houknul za odcházejícími:

„Kdyby něco, hvízdněte!“

„*Good luck*,“ řekl Gudlak a nic jiného ani nečekali.

* * *

Dana pospíchala ulicí, vlasy v culíku za ní vlály. Byla hezká a věděla to. Takže když viděla, že soused Krutina zase sedí na lavičce před domem a pokouje, trochu víc zavrtěla zadečkem a našpulila ústa do sladkého úsměvu.

„Dobřej den, sousede!“ zavolala koketně.

Krutina zareagoval jako vždy. Rozsvítily se mu oči a radostně odpověděl:

„Dobrý den, Danuško! Vám to dneska sluší!“

„Ale jděte, pane Krutina!“ zasmála se a pak zvažněla a přistoupila k plotu. Ztlumila spiklenecky hlas.

„Jsem celá rozrušená z toho mordu, pane Krutina! Víte, kdo je ten mrtvej?“

„Nojo, říkal mi to syn, prej to psali na internetu. A představte si, Danuško, byl to muj spolužák!“

„Vážně? No to je věc! A jaký vlastně byl?“

Dana se nenápadně sunula k brance, po chvílce už seděla na lavičce a nechala si připálit úzkou cigaretu s jahodovou příchutí. Doufala, že její etuda není moc průhledná. Okamžitě jí vyskočila do klína mourovatá kočka, usadila se a přimhouřila oči. Soused spokojeně přikývl a odstrčil motyčku, kterou měl u sebe opřenou patrně jako alibi. Zahrádka však byla celkem slušně udržovaná, trochu zeleniny, pár květin, nezbytný kopr.

„Jaký? No takovej šprt to byl. Ani bych si ho nepamatoval, ale jak se tenkrát poblil, to nás všechny pobavilo na hodně dlouho!“

„Poblil? Co se stalo pane Krutina?“

„No, tenkrát bylo výsadou, že devátáci chodili kouřit na takovej plácek za starou ohradou, mladší nesměli, museli si počkat. A když teda došlo na nás, měli jsme takovou partičku, montovali jsme tam fichtly, dělali jeden před druhým ramena a hecovali se. Vlastík měl hrozně přísný rodiče, ale nějak se pokusil o vzpuru a přidal se k nám.“

Dana povzbudivě zamrkala uměle zahuštěnými řasami.

„A poblil se z cigára?“ řekla trochu zklamaně.

„Houby!“ zajásal Krutina triumfálně, „to mohl bejt docela průšvih!“

„Neříkejte! Teda vlastně povídejte!“

„V tý ohradě tenkrát sídlil autoservis, teda on je tam pořád, ale to je jiný kafe. Představte si, Danuško, ty šunky před padesáti lety!“ Krutina se zasmál a pokračoval: „Nebyly náhradní díly, se vším se kšeftovalo, no dělali tam pěkný kousci. No a tehdy tam na nás jeden dělal ramena a my blbci mu všechno žrali. Zaměřil se na Vlastíka, oni tyhle typy tu šikanu snad přitahujou. Nakonec, byl to vykulenej puberták a chtěl bejt taky chlap. A tenhle ten surovec na něj furt řval jak na nováčka v kadetce: pamatuj si, kolik uděláš bank, tolikrát jsi zlodějem! Chápete, Danuško, parafrázoval to okřídlený rčení o jazycích, co měl Vlastík asi na talíři od rodičů denně! Pak to vyvrcholilo, když toho chudáka nutil něco čajznout v samošce. Hučel do něj tak dlouho, až Vlastík fakt šel.“

„A kradl?“

„Jo! A pak se strachy a hanbou poblil!“

„Ježiši, chudák...“

„Ten syčák se mu vysmál a strašil ho, že to všude řekne. Ale my se za Vlastu postavili. No, postavili, uplatili jsme toho sígra cigárama. A Vlasta šel pak našťestí do škol až do Prahy, přestěhoval se i s rodičema, tak se snad uklidnil. Už jsem o něm neslyšel, až teď. Nejdřív mi ani nedošlo, že je to on.“

„Sešli jste se, když se vrátil?“

„Plánovali jsme to, ale skoro nikdo tu nezůstal, zbylí se občas vidí, tak jaký srazy. Ale dotáhl to daleko, to jo. Ale nepřipadalo mi, že by se chtěl nějak chlubit. Měl to asi v hlavě srovnaný.“

„A ten chuligán? Kolikrát byl zlodějem?“

Krutina se zase zasmál.

„Jo ten? Dvakrát se pokusil vykrást pobočku spořitelny, dvakrát si to odseděl a to bylo všechno. Tuplovanej vůl. Sem tam něco dělá ještě v servisu, už ho několikrát vyhodili, ale vždycky je uprosil. No vidíte, všechno to potom koupil Kalina a i tu zeď nechal udělat novou, místo prkenný ohrady.“

„Tak moc děkuju, pane Krutina, to je zajímavý.“

Kočka najednou seskočila dolů a vyplašila párek šedivých ptáků. Ti se s vyděšeným pohledem usadili na větví stromu a uklidňovali se navzájem cukrováním. Dana se na opeřence zadívala, zvedla se a podotkla:

„A to byl teda ten Hrdlička, jo? Musel bejt pěkně naštvanej!“

„Ne Hrdlička, Danuško, to byl takovej hodnej cvalík z naší třídy, leda tak sprostý vtipy a silný řeči. To ten se poblil z cigára. Grázl byl Hradílek.“

„Hradílek? Velkej dědek s holí?“

„No bodejť, Danuško, to je von! A surovec je prej pořád!“

Mladá žena jen sykla, sáhla do zadní kapsy pro mobil a Krutina jen užasle zíral, jak dokáže palci opatřenými dlouhými barevnými nehty rychle psát na malém displeji. Podíval se na své mozolnaté ruce a zakroutil hlavou. Dana poslala dlouhý raport Standovi, rozloučila se a spěchala zpátky do hospody. Po cestě ještě vytočila Klářino číslo.

„Péťo, tajtrlíky!“ zavelel Karel.

Bylo už celkem pozdě, ale členové party seděli kolem stolu a s očima navrch hlavy poslouchali vyprávění dramatického rozuzlení případu. Klára ani nemusela vyžadovat ticho, Tom s Gudlakem odložili přístroje. Když se konečně všichni chopili skleniček, Karel pokračoval:

„Sázku jsme tedy všichni vyhráli. Zločinec je dopaden a my byli první, kdo na to přišel. Každý má svůj díl úspěchu.“

Potlesk.

Standa v čele stolu ukázal stránku svého černého notesu, kde bylo napsáno jméno „Vrah je Hradílek“.

„Místopřísežně prohlašuji, že jsem to napsal ještě před příchodem těch týpků s pistolema na opasku,“ řekl a jazyk už se mu trochu pletl, „ale bylo to o fous.“

„Sázka, nebo rána do palice holí?“ smál se Lojza.

„Obo... obojí! Nečekal jsem tolik rychlosti po těch rumech, co jsme si s tím chlapem dali!“

Karel jenom kroutil hlavou, protože to všechno viděl na vlastní oči. Vstoupil rychle do výčepu, kam běžel s Jěnou, když je Dana varovala. A Standa, posilněný rummy a novými informacemi z messengeru, právě mířil ukazovákem na velkého dědka a přísně se tázal:

„Kolik bank jsi vyloupil? Kolikrát jsi zlodějem?“

A mohutný muž vyskočil s napřaženou holí. Ale to už zafungovala přivolaná posila a také dva policisté, které včas přivedly na stopu ty jejich postupy, metody, výsledky z laboratoří a patrně i záznamy v databázi. Neměli nejmenší problém chlapa odzbrojit. O jeho hůl měli velký zájem, opatrně ji uložili do speciálního pytle. Už několikrát to Karel musel vyprávět kamarádům, pokaždé byl příběh košatější.

„Ale stejně vám řeknu,“ škytl Standa, „to musela bejt vražedná frustrace, když ten frajer, co se vždycky vytahoval na mladší, zpackal všechno, co mohl. A šprta, kterýho šikanoval, potkával ve stylovém oblečku, bohatého obdivovaného elegána, jak běhá podél své vlastní zdi jako nějaký Federer. A nejvíc ho asi nas...štvalo, že Kalinovi stačila jedna banka. Ale tu uloupil celou!“

Standa ztěžka dosedl na rozvrзанou židli a kroutil hlavou: „To je divný, v tomhle štokrleti mám vždycky mrtvici, táhne mě doleva.“

„Perfektní práce,“ poklepal mu na rameno Karel. „Takže z toho vyplývá, že není třeba vylupovati mnoho bank, ale stačí jedna, ale svoje! Zapiš to!“

Standa nemotorně uchopil tužku, ale zarazil se.

„To je sice asi pravda, ale nakonec mu to stejně bylo na...“

„Neříkej to! Neříkej to!“ vyskočil Karel a zase si sedl. „To já přišel na to, proč se to tady tak vznešeně jmenuje.“

„Proč?“ zaznělo mnohohlasně.

„Jak jsem se v tom Cihláku rozhlídnul, peleš lotrovská, řekl jsem si: zlatej medvěd!“

Vysloužil si potlesk a ještě dlouho se nikdo nechystal jít spát, i když městečko už si mohlo oddychnout, že bude zase klidné, bezpečné a ve zprávách se sousedé dočtou leda kdy bude tancovačka a že horní s dolními hráli dva dva.